

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σκουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν α' Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεῖνῆτα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορᾷ τὰ βγαίνῃ,
κι' ἔσταν ἔγω εἰσπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς τὰ δῆγμαται — γιατί λεπτά ἄν ἔγωμαι,
καὶ ὅταν Ἀθῆνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διχως νάχω κι' ἔντροπήν.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ἔνα ὄροι μῆρη — δεκαπέντε καὶ ἑτὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἄν κρατῆς — ἔγινε συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ ἄν δίδει — θὰ τὸν εἶναι μαῦρο εἶδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σόρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μὴ δέκαρε.

Μηνὸς Μαΐου ἔκτη κι' εἰκοστή,
καὶ ἀποσφαίρα κρῖα καὶ ζεστή.

Ποῦντο τρακόσια δύο λογαριάζω
καὶ ὄλο χαμουρεσοῦμαι καὶ νυστάζω.

Νεοσύστατος Σχολή
τῆς κυρίας Φασουλῆς.

(Ἡ Φασουλῆ ἀνοίγουσα τὸ στόμα τῆς τὸ λάλον
τοιαῦτα λέγει σοβαρὰ ἑστὰς κόρας τῶν μεγάλων.)

Ἡ Φ. — Ἀγαπητὰ κοράσια καὶ σπόροι μεγαλειών,
βεβαίως θὰ ἐμάθετε πὸς γίνεται Σχολεῖον,
ποῦ θὰ σπουδάζουν εἰς αὐτὸ τῶν ἐγγενῶν αἱ κόραι
κι' εἰς μάταια κι' ἀνοσιεὶθ' ἂν θὰ περνοῦν αἱ ὠραι.
Ἐκ τῶν ἀπόρων γυναικῶν τὰ χρήματα θὰ πάρωμεν
καὶ μὲ αὐτὰ θὰ συστηθῆ Σχολεῖον ὅπως πρέπει,
ὅπου πολλὰ περὶ πολλῶν σκουδατα θὰ λιμάρωμεν
κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ χάρας μεγάλης θὰ μᾶς βλέπη.
Τοιαυτὴ ἡ γνώμη δεσποινῶν τὰ μάλα τιμωρῶμεν
περὶ σκουδῆς καὶ ἀγωγῆς τῶν ἐγγενῶν παρθέτων,
ἂν δὲ γενούν πρὸς τὸν σκοπὸν ὅσους αἱ παράδες,
μὲ τοὺς ὀκίους τρέφονται γυναικες τῶν ἀπόρων,
καὶ ἂν φοναζοῦν ἐμμανεῖς καμπόσι μασκαράδες
πὸς τοῦ Συλλόγου τὸν ὄριον καταπατοῦμεν ὄρον,
εἰσεῖ, ποῦ αἶμα ἔχετε ἑστὰς φλέβας κυανοῦν
καὶ προῖκα πολυτάλαντον καὶ πλούσιον τὸν νοῦν,
εὐθὺς μὲ περιφρόνησιν νὰ στρέψετε μεγάλην
πρὸς ἕνα κι' ἄλλον πρόστυχον κι' οὐτιδιανὸν χαμᾶλην.

Ἄν αἱ γυναῖκες αἱ πτωχᾶι νηστεύουν τὸ νομί
καὶ ἂν φορησοῦν ἔλαι τῶν πεντάρα μὴ σὲς μέλη,
θὰ εἶναι δὲ καὶ δι' αὐτὰς οὐχὶ μικρὰ τιμὴ
πὸς μὲ τὸ χρέμα τῶν γλεντοῦν αἱ κόραι τῶν ἐν τέλει.
Καθόλου μὴ προσέχετε πρὸς τὰς πτωχᾶς βρωμοῦσας,
αὐταὶ ἂν ἔχουν ὅπως σεῖς πολυτελεῖς αἰδοῦσας,
οὐδὲ λακίδες μὲ στολήν, οὐδ' ἴππους οὐδ' ἀμάξας,
οὐδὲ τοὺς καὶ σώματος καὶ χάριν κι' εὐτροφίαν,
οὐδ' εἰμποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ σὲς τὰς καρακᾶξας
ὡς πρὸς τὸ γένος, τὴν χροιάν, τὸ κάλλος, τὴν σοφίαν,
οὐδὲ εἰζέουον τί θὰ πῆ τῆς Ἀλεπούς σφρά,
οὐδὲ φιλοῦν τὸ στόμα τῶν σκυλιάκια μαλλιμαρά,
οὐδὲ κχιλίζου κχιπτε, οὐδὲ σεισοπυγοῦν,
οὐδ' ἀτασέ τῶν Πρεσβεῖων μὲ λύσσα κνηροῦν,
οὐδ' ἐν κρηπῆθ' ὀσπεύονται εἰς χοροεπαιδείας,
οὐδὲ ἕμνοτον ὡς μοῦσι εἰς τὰς ἰσοημερίας,
οὐδὲ μὲ μύρον ἄρωμα τὸ δέημα τῶν ὄν τρῖβου,
ὄτε δαντέλας ἀκριβᾶς εἰς τῆδντὰ τῶν κρῖβου,
οὐδ' εἰς λουτρὰ ἂν λούονται πειτῶρον κι' ἀμυγδάλαν,
οὐδὲ Μπετῶβεν ἐψαλαν ἐπὶ κλειδοκυμβάλων,
οὐδ' ἔχουν τὸ κελιάδημα Σειρήνων κι' ἀηδόναν,
οὐδὲ τὸν γαργαλίζοντα λαρωγγισμὸν καὶ τόνον,
οὐδὲ ἴππευον φιλογεροῦς Ντουρῆδες καὶ Καράδες,
οὐδὲ τὸ δῶμα τῶν λυγοῦν ὡς Οὐγγρικαί φοραδες,

οὐδ' ὑπερβαίνουν τὰς κλεινὰς τῶν μύθων Ἀμαζόνιας, οὐδὲ φοροῦν μεταξωτὰς καὶ λείας βρακοζώνας, οὐδὲ ὁ ἕνας τοῦ βρωμᾶ κι' ὁ ἄλλος τοῦς μυριζει, οὐδὲ μνηστήραν συρφετὸς ἐμπρός των σαλιαρίζει, οὐδὲ εἰς μαλθακάτατον ἀπλόνουν καναπέ, οὐδὲ θαράζουεν ὑψηλῶς τὸν Φρανσοῦ Κοκπέ, οὐδὲ παρλάφουεν Γαλλικὰ κι' Ἑγγλιζικὰ καμπόσα, ἀλλ' ὁμιλεῖ Ἑλληνικὰ ἢ βρωμετικὰ τῶν γλώσσα.

Εἰς σὰς ἀρμόζουεν γράμματα καὶ τύφλαις εἰς ἐκείνας, ποῦ κάθονται ἴστων ἀγαλειῶ, ὅπου νοσοῦν τῆς πείνας Ὅριστε! πῶς σὰς φαίνεται, μαθητριάι μου, τώρα νὰ θίλῃ γνῶσιν καὶ σπουδὴν ἢ πείνα καὶ ἡ ψάρα! Μονο γιὰ σὰς τὸ ἔννοθ, μὰ νὰ ζητοῦν κι' ἐκείναι... εἰς τὰς πατώδας καὶ ἡ ζωὴ θαρῶν πολὺ πῶς εἶναι. Ὅριστε! πείνα καὶ σπουδὴ!... ὅποια δντος γλύστῃ! μὰ εἶναι νὰ ξερῶθ κανεῖς ἀπὸ τὴν ἀηδίαν... ἡ ψάρα μόνον χρεοστει τὸν πλοῦτον νὰ δουλεύῃ, καὶ οὗτος ὡς προνομιῶν νὰ ἐχῇ τὴν παιδείαν.

Καὶ νῦν ἀπολακτιζουσαι τὰς ἀγενεῖς ἀπόρους Σχολειῶν θὰ συστησῶμεν ὑπὸ καλλίστους δρους, καὶ θὰ γενῇ προστατρία ἡ Μεγαλειότης, ἡ εὐσπλαγχνος βασίλισσα καὶ ἡ ἀγαθωτάτη, ποῦ ἐπιζέει ἄφθονον παρηγορίας δρόσον εἰς τὰς ὀδύνας τὰς πικρὰς τῶν ἀσθενούντων Ρώσσω, καὶ βοηθεῖ ἀκούραστος μεγάλους καὶ μικροὺς καὶ συνοδεῖται κλαίονσα τῶν Ρώσσω τοὺς νεκροὺς, ὅπου τὸ τσοῦζου ἴστω γερὰ καὶ πάντα σκνίκα εἶναι καὶ τὰ κορδόνουεν ἔφαρνα ἀπὸ τὸ πίνε πίνε, ἰσχάτως δέ, ὡς ἔμαθα, θὰ ὀρισθῇ καὶ μέρος, ὅπως οἱ Ρώσσοι θάπτονται ἀπὸ ἰδιαιτέρως, καὶ θὰ ὑπάρχῃ οὕτω πως διακρίσις ἐκείνων ἀπὸ τὰ βρωμοκόκκαλα τῶν ἀγενῶν Ἑλλήνων.

Ἐγὼ δέ, ὦ μαθητριάι, καθόσον εἰμπορέσω οὐχὶ μικρὸν ἴστω προῦσον ὑμῶν θὰ συντελέσω, καὶ μὲ τὸ νεοσύστατον Σχολεῖον θὰ λυσάξω, ταχέως δὲ κανονισμὸν σπουδαῖον θὰ εἰσάξω, ποῦ δλαι σας θὰ γίνετε ξεπετρία ἴστω ἀμόρε, καὶ θὰ πληρώνουεν δι' αὐτὸ τῶν Παριῶν αἱ κόραι.

Ἐπιζῶ δέ, ἀγαπηταὶ μαθητριάι καὶ Μίς, μετὰ ὀλίγιστον καιρὸν νὰ βγάλωμεν κι' ἐμεῖς ἀπὸ τοῦ σόκιν φαίνεται εἰς τὰς σεμνὰς Ἀγγλίδας καὶ ἀναφίεται συχνὰ εἰς ταύτας τὰς σελίδας, αὐτὸ ποῦ ξέρετε καὶ σεις καὶ ὅπως κι' ἂν τὸ πῶ τρεῖ φῶρ θὰ εἶναι πάντοτε καὶ θὰ κατατραπῶ.

Τὰ Σελκλ Ἀνγκλαί, νὰ ντισεργκὲ καὶ τ' Ἀναγκαι καὶ τὰλ-
χεροκοροτὸν τὴν σύστασιν τοῦ ἐπικτεῦ Σχολεῖου, [ἀ-
ἀλλὰ κι' ἐγὼ, ἴστω παρδάλῃ γαιδοῦρα μου καββάλα,
τὸ συνιστῶ θερμοτάτα παντοῦ τὸ βασιλεῖου.

Ἄν δέ, καθὼς πιστεύουεν ἐκ τῶν προηγουμένων, καρποφορήσῃ κι' ἡ Σχολὴ τῶν κόμ ἰλ φὸ παρθίνων,

ἴστω πακποῦτσι τῶν ἀνδρῶν θὰ βάλωμεν τὰ πόδια καὶ ἴστω ἄλιτρι θὰ ζευχθοῦν σάν τοῦ ζευγα τὰ βῶδια.

Καὶ ἡ κυρία Φασούλῃ τοιότουεν τι θὰ κάμῃ τὸν ἀνδρα τῆς τὸν μπουροζῶ, ἐκείνου τὸν χαμάμη, ποῦ ὄνν τοῦ ἐρχεται ποτὲ μὴ εὐγενῆς ἰδέα κι' ἐνδιατριβεῖ ἴστω μικρὰ κι' εἰς τὰ πολὺ χυδαία, τευτῶναι δὲ ὁ ἀναιδῆς τῆς ὀροῦ του τῆς ποδάρας, οὐδ' ἐκτιμᾶ παντάπασιν τὰς ὑψηλὰς κυρίας, καὶ ὅλας μὰς ἀποκαλεῖ τρεῖ ντισεργκὲ γαιδοῦραις.

Ἄλλὰ περιφρονησάτε τὰς λέξεις τὰς τραχιᾶς κι' εἰς τῆς διδασκαλίας μου τρυφήσατε τὴν δρόσον, οὐδὲν δὲ βδελυρῶτερον ὄνν εἶναι τῆς πατώδας καὶ οὗτε ἄλλο ὄνν κινεῖ τὴν ἀηδίαν τόσος. Μακρὰν τῶν κάτω τάξεων, καλαί μου δεσποσύνας, καὶ ὀλη σας ἡ προσοχὴ πρὸς τὴν Σχολὴν ἄς εἶναι, ὅπως δὲ κόρη ἀγαπᾷ τὸ χρέος τῆς νὰ ξερῇ, νὰ ἐξυπνᾷ μὲ χανῶσαι κατὰ τὸ μεσημέρι, εἰς τῶν ἀνδρῶν τὸν τραχῆλον σφικτὰ νὰ περιπλέκεται, νὰ πηλαῇ μίς ἴστω χροῦς σάν νὰ τῆς βάζουεν νέφει, ἢ μὲ βαρμένα μάγουλα νὰ χόσκη καὶ νὰ στέκεται τρεῖς ὄρας ἴστω παρὰθερο καὶ δέκα ἴστω καθρίφτη, νὰ σέρνῃ ἀπ' ὀπίσω τῆς κι' ἐμπρός τῆς ἐργολάβεται, νὰ ἐχῇ ὀλους τοὺς γαμβροὺς καὶ τοὺς θαντῶδες σκλάβους, νὰ κλυθονίζουεν θιβεῖλαι τοῦ στήθους τῆς βᾶθῃ, ἢ νὰ τὴν καίῃ ἀσβεστος τῆς Ἀλειπὸς ὁ πόθος, ἢ τέλος πάντων λαχταρᾷ καὶ φλέγεται νὰ μάθῃ ποῦ ὁ γνήσιος καρπὸς τοῦ γάμου καὶ ὁ νοῦθος, καὶ δ, τι ἄλλο προσφιλὲς ἴστω κυριῶν τὸ φύλον, ποῦ πῶθον ἰδοκίμαος τῆς γνώσεως τὸ ἐξίλον, ἴστω ἰδικὴν μου τὴν Σχολὴν ἀμέσως ἄς γραφῇ, ὅπου μορφῶν ἡ μάθησις καὶ ἡ ἀνατροφή.

Ἐγὼ, ἐγὼ θὰ σὰς εἰπῶ πολλὰ περὶ τοῦ γάμου καὶ τὸ γλυκὺ μυστήριον τοῦ νυμφικῶ θαλάμου. Μαζὶ μου θὰ πηθήσετε, μαζὶ μου θὰ σαλτάρετε, ὅταν δὲ σύζυγον καὶ σεις μὲ τὸ καλὸ ἔκ πάρτε, κι' ὅταν πλευρὰ του γίνετε κι' ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀσθῶν του, θὰ μάθετε ν' ἀλλάξετε μὲ τέχνην τὸν Χριστὸν του, καὶ κἄποτε θὰ δίνετε ἴστω μύτην του μυτῆς, ἐνὸς θὰ τοῦ γλαρῶνετε τῆς δόλτας σας ματιας. Κι' ἐγὼ ἡ διδασκάλισσα καὶ ἡ τροφὸς ἡμῶν θὰ βλεῖω καμαρωῦνοσα τσιάντας μαθητριάς, ποῦ ὄντως τὰς ἀπέδωκα ἴστω ἔθνος τὸν βωμὸν τρεῖς ἀγκρεμάπλ, τρεῖ κόμ ἰλ φὸ, τρεῖ ντισεργκὲ κυρίας.

(Ἐνῶ καὶ ἄλλα πάμπολλα λαλεῖ περὶ Σχολῆς ἡ σοφωτάτη δεσποῖνα κι' ἡ ὄψις τῆς πυρῶναι, εἰσέρχεται σιγὰ σιγὰ ὁ φαῦλος Φασούλις καὶ χύνεται ἀπῶν τῆς καὶ τὴν ἐμβαγαλάρνει.)